

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

17 Σεπτεμβρίου 2006

Κυριακή μετά την Ύψωση (Μάρκ. η´ 34 - θ´ 1)

Ἡ σημερινή Κυριακή ὀνομάζεται Κυριακή μετά την Ύψωση τοῦ Τιμίου Σταυροῦ. Στό Εὐαγγέλιο δὲ τοῦ εὐαγγελιστοῦ Μάρκου, πού διαβάστηκε, ἀκούστηκε ἡ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ περὶ ἀνταπαρνήσεως. Νὰ τί λέγει ἀκριβῶς ὁ Χριστὸς στοὺς ἀνθρώπους· «Ἐκεῖνος πού θέλει νὰ γίνῃ ὀπαδός μου καὶ νὰ μὲ ἀκολουθήσῃ ὡς μαθητῆς μου, ἄς διακόψῃ κάθε σχέση μὲ τὸν κακὸ ἑαυτόν του, ἄς λάβῃ τὴν ἀπόφαση νὰ ὑποστῇ δι' ἐμὲ κάθε θλίψη καὶ δοκιμασία μὰ καὶ θάνατο καὶ τότε ἄς μὲ ἀκολουθήσῃ...».

Μὲ τὴν πρόσκληση αὐτὴ ὁ Χριστὸς δηλώνει πὼς ὁ ἄνθρωπος καλεῖται νὰ Τὸν ἀκολουθήσῃ μὲ ἐλεύθερη διάθεση καὶ καθαρὴ προθυμία. Μὲ ἀπόφαση σταθερὴ, γιατί μόνο μὲ τὶς προϋποθέσεις αὐτὲς μπορεῖ νὰ κάνει τὴν ἐκλογή του. Ἐπειδὴ συμβαίνει κάποτε νὰ γίνῃ κάποιος μαθητῆς ἄλλου κατὰ τύχη ἢ ἀπὸ θέληση ἑνὸς τρίτου. Δηλαδή νὰ μὴν εἶναι δική του ἐπιλογή παρμένει ἀπὸ ἐλεύθερη βούληση.

Στὴν κλήση τῶν Μαθητῶν Του ὁ Χριστὸς νὰ θυμηθοῦμε πὼς χρησιμοποίησε τὸ ἴδιο προκλητήριο· «Ἀκολούθησέ με!». Ἐτοῦτο δὲ τὸ «ἀκολούθησέ με» ἐκφράζει τὴν πρόσκληση γιὰ ἀληθινὴ μαθητεία. Δηλαδή συνακολουθία Χριστοῦ στό καθῆκον, στόν ἀγῶνα καὶ τὴ θυσία, γιὰ νὰ καταλήξῃ στὴ συνέχεια συνακολουθία καὶ στὴ δόξα Του.

Ἡ μαθητεία ὅμως τοῦ Χριστοῦ ξεκινάει ἀπὸ τὴν ἀπάρνηση τοῦ ἑαυτοῦ μας γιὰ τὸ θέλημά Του καὶ τὴ δόξα Του. Ὑστερα ὀφείλουμε νὰ ἀπαρνηθοῦμε τὸν ἑαυτόν μας γιὰ τοὺς ἄλλους, τοὺς ἀδελφούς μας. Καὶ τέλος ν' ἀπαρνηθοῦμε ἕνα κακὸ ἑαυτό, πού μᾶς ὀδηγεῖ πρὸς τὰ κάτω καὶ νὰ ἐνστερνιστοῦμε τὸν καλὸ, πού κατευθύνει τὴν ὑπαρξὴ μας πρὸς τὰ ἑπάνω.

Ἡ ἀπάντηση ὅμως καὶ ἡ ἄρση τοῦ σταυροῦ εἶναι πρωτίστως συνακολουθία τοῦ Χριστοῦ μέχρι τὸ θάνατο καὶ μάλιστα ὀδυνηρό. Αὐτὸ λοιπὸν τὸ μπορούμε; Νὰ εἴμαστε δηλαδή μαζί του ὄχι μόνο στὶς χαρὲς καὶ τὶς δόξες, μὰ καὶ στὶς θλίψεις καὶ στόν πόνο; Κι ἀκόμη, ὄχι ὡς ἕνα γεγονός ἀπαξ γενόμενο «ἀλλὰ διὰ παντὸς τοῦ βίου τοῦτο δεῖ ποιεῖν».

Αὐτὸ ὅμως τὸ σημεῖο τῆς ἐντολῆς τοῦ Χριστοῦ ἀποτελεῖ τὸν ὑψιστο βαθμὸ ἀνταπαρνήσεως, «νὰ ἀρνηθῇ κάποιος τὸν ἑαυτόν του μέχρι τὸν θάνατο». Μὲ ἄλλα λόγια ὁ πιστὸς ἄνθρωπος ὀφείλει νὰ διακόψῃ ὀριστικὰ κάθε σχέση μὲ τὸν κακὸ ἑαυτόν του καὶ νὰ θάψῃ κάθε

ἀμαρτωλή σκέψη, ἀπόφαση, ἐνέργεια, πράξη. Δηλαδή νὰ πεθάνει μέσα μας ὁ παλαιὸς ἄνθρωπος καὶ νὰ ζήσει ὁ καινούργιος, αὐτὸς ποὺ εἶναι σύμφυτος μὲ τὸν Χριστὸ, κατὰ τὸν ἀπόστολο Παῦλο.

Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ἐπιτυγχάνεται πλήρης συμμόρφωση πρὸς τὸ ὑπόδειγμα τοῦ ἐσταυρωμένου Χριστοῦ καὶ ἐλεύθερη ὑπόταξη στὸ θέλημά Του. Ταυτόχρονα ἀποδεχόμαστε κάθε θλίψη ποὺ ὁ κόσμος παρέχει μὲ τὶς ποικίλες ἐνεργειές του. Ἐπειδὴ ἡ ἐκτέλεση τοῦ καλοῦ καὶ ἡ ἀποφυγὴ τοῦ κακοῦ πολλές φορές κοστίζει, κάποτε καὶ ἐπώδυνα.

Ἐκαστος δὲ ἄνθρωπος ἔχει τὸ δικό του σταυρὸ «καὶ ἐπ' αὐτοῦ πρέπει νὰ ὑπολογίζει». Αὐτὸν ποὺ ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς μᾶς ἔδωσε καὶ προσαρμόζεται στὰ μέτρα μας καὶ στὶς δυνάμεις μας. Συνεπῶς δὲν πρέπει ἐμεῖς νὰ δημιουργοῦμε δικούς μας σταυρούς, ὑπερεκτιμώντας ἢ ὑποτιμώντας τὶς δυνάμεις μας, γιατί ἔτσι ἀντιβαίνουμε στὸ θέλημα τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ ἄρση δὲ τοῦ σταυροῦ, δὲν πρέπει νὰ γίνεται μὲ γογγυσμό, ἀντίδραση ἢ μοιρολατρία. Ὅλ' αὐτὰ δὲν ἔχουν θέση στὸ χῶρο τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ. Ἀλλὰ ἀντίθετα νὰ γίνεται μὲ διάθεση ἀγωνιστική, μὲ ἐσωτερικὴ χαρὰ καὶ γνήσια ταπείνωση, γνωρίζοντας πὼς ἐξ αὐτῆς τῆς ἐνεργείας θὰ προκύψει βέβαιη ὠφέλεια γιὰ ἐμᾶς.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ἡ ἀκολουθία τοῦ Χριστοῦ εἶναι σπουδαῖο καὶ βασικὸ ἔργο ὅλων μας. Ἡ ἀκολουθία αὐτή, ποὺ προϋποθέτει τὴν ἀπάρνηση τοῦ κακοῦ ἑαυτοῦ μας καὶ τὴν ἄρση τοῦ σταυροῦ γιὰ ἀγῶνα τοῦ καλοῦ, ταυτίζεται μὲ τὴν ὁμολογία τοῦ ἀποστόλου Παύλου ποὺ ἀναφέρεται στὴν πρὸς Γαλάτας ἐπιστολή του: «Ἔχω σταυρωθεῖ καὶ πεθάνει μαζί μὲ τὸν Χριστό, ...δὲν ζῶ πλέον ἐγώ, ὁ παλαιὸς δηλαδή ἄνθρωπος, ἀλλὰ ζεῖ μέσα μου ὁ Χριστός. Τὴν φυσικὴ δὲ ζωὴ ποὺ ζῶ μέσα στὸ σῶμα μου τώρα..., ζῶ ἐμπνεόμενος καὶ κυριαρχούμενος ἀπὸ τὴν πίστη στὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ, ποὺ μ' ἀγάπησε καὶ παρέδωσε τὸν ἑαυτόν του γιὰ τὴν σωτηρία μου».

Βρισκόμενοι ἐμεῖς μπροστὰ σ' αὐτὰ τὰ πνευματικὰ ἀναστήματα μ' αὐτὴ τὴν αὐταπάρνηση καὶ τὴ θυσιαστικὴ προσφορά, αἰσθανόμαστε μικροὶ καὶ ἀδύναμοι. Εἴμαστε πολὺ λίγοι. Μὰ κι αὐτὸ τὸ λίγο, λυμφατικὸ καὶ ἀδύναμο, προσφερόμενο μὲ στέρεη θέληση, βαθειὰ ἀγάπη καὶ γνήσια ταπείνωση, στὰ μάτια τοῦ Θεοῦ γίνεται μεγάλο καὶ σπουδαῖο καὶ πλούσιο. Γιατί ἐμεῖς οἱ μικροὶ αὐτὸ ἔχουμε νὰ δώσουμε, τὸ λίγο, ποὺ μὲ τὴ δική Του χάρη πολλαπλασιάζεται καὶ πλουτίζεται.

Γι' αὐτό, ἀκολουθώντας τὸ παράδειγμα τοῦ Χριστοῦ, τῶν Μαθητῶν, τῶν Ἁγίων, τῶν ἀνθρώπων μὲ πνευματικὴ ἀκτινοβολία καὶ θυσιαστικὴ προσφορά, ἀκουμπᾶμε στὰ πόδια Του τὸ δικό μας λίγο καὶ εἴμαστε σίγουροι πὼς θὰ τὸ κάνει πολὺ, εὐλογώντας το.

Τότε, πόσο ὄμορφα καὶ ἐλπιδοφόρα ἀκούγονται τὰ λόγια τοῦ ἀποστόλου Παύλου, γράφοντας πρὸς τοὺς Ῥωμαίους: «Πόσο ὠραῖα εἶναι τὰ πόδια ἐκείνων ποὺ ἀναγγέλλουν τὸ χαρμόσυνο ἄγγελμα τῆς εἰρήνης... τὰ πόδια ἐκείνων ποὺ εὐαγγελίζονται τὰ ἀγαθὰ καὶ τὶς εὐλογίες ποὺ μᾶς ἐξασφάλισε ὁ Λυτρωτής»!

Ἀρχιμ. Ν.Π.

[dkpdf-button]